

византийския императоръ Ираклий, и затова отъ благодарностъ той останалъ привързанъ къмъ сѣмейството на послѣдния и слѣдъ неговата смъртъ. Кубратъ пакъ може би съ съдѣйствието на императора Ираклий успѣлъ да отблъсне аваритѣ, да освободи народа си отъ тѣхното робство и да обедини всички прабългарски племена подъ неговата владѣтелска власть. Слѣдъ неговата обаче смъртъ петимата му синове си раздѣлили държавата му и на третиятъ синъ Аспарухъ, както казахме, се паднала частъта между р. р. Днѣпъръ и Днѣстеръ, отъ дѣто той въ желанието, си да разшири държавата, завладѣвалъ околнитѣ области и най-накрая, слѣдъ като разбилъ византийския императоръ Константинъ Погонатъ, прѣминалъ р. Дунавъ и завладѣлъ Мизия, дѣто се настанилъ на постоянно мѣстожителство. Въ новото си отечество прабългаритѣ, като отдѣленъ народъ, се запазили доста дълго врѣме и сжществували до края на първата българска държава. Тѣ главно и на най-много се прѣтопили и слѣли съ словѣнитѣ слѣдъ приимането на християнството и въвеждането на словѣнския езикъ за официаленъ и държавенъ въ България.

Авари. Аваритѣ били отъ турски произходъ и първоначално се явили по брѣговетѣ на р. Волга между Каспийско и Азовско море. Тѣ въ срѣдата на IV вѣкъ, по покана на лонгобардитѣ противъ гепидитѣ, минали прѣзъ словѣнитѣ и се заселили въ срѣдна Европа и, слѣдъ като заедно съ съюзницитѣ си разбили гепидитѣ, се настанили на постоянно местожителство въ Панония около срѣдния Дунавъ, дѣто основали силната си държава. Аваритѣ покорили панонскитѣ словѣни, а пкъ върху другитѣ сж имали голѣмо влияние и ги заставявали като съюзници или подчинени да ги придружаватъ въ военнитѣ имъ походи. Тѣ били най-